

בסי"ד

וָיֶשֶׁב

חנוכה - הודהה על הניסים

במושגאי. שבת נעל איהו להזכיר את מימי החנוכה, הנזכר באמסכת שבת (ב), ב' מתארת את נס פן חשמון ולבן "לשנה אחרת קבעם ונשאבים ימס טובם בבל וחדואה".
הרבנן (להלן חנוכה, פרק ג, הלכה ח) כתוב: "ימונם זה והתקינו חכמים שבחאותו הדור, שיתו שנות הימים האל שליחות מליל המשחה ובליל, וכודלקיין בסבל ממי שפהות ובליל, וככל לילה ולהלך התרות הם מצוחה מדבריהם ופורם כקוראים ח'נוכיה וט' אסורים בהשפט ווענית כמי הפורים, והדלקת התרות אם ערך השואוה בין המקורות הללו, נראת, שנגמרה מוצר ח'לול והודהה" ולא מוצרת "שמחה". ולhipkן, ברובם מנוסרים "מי' משחה והל מדרליין בין התרות בעריך, בפתח התרות" ולא מוצרת "הודהה". מודיע שינה הרמב"ם משלו נורו, יש לחבון, מהי כוונת הרמב"ם שכותב "להראות ובלתת הנס"!
 נורא, שיש לישש, מהי סתובת הרמב"ם? סתובת "שמחה" - כוונתו ל"מים טובים", על פיו הגמורה במגילה (טו, ב): "שמחה - זה ים טוב". ורש צורן להסביר מכאן, מכור לירון אלילוט סתובת בחנוכה (גיאו הנטו"א, סוף תען).
 חנוכה ים: מיצירותו של הרבנן, מושווה חנוכה ההיא עד מרא, וציריך האס להזכיר בה כי לוחדי תעס ולהלטי' בעב האל וחדואה ליל ניניסים שעשה לנו". רואו, שדלקת הנורא בראים לה' אס, אך על פיו שהרמב"ם לא חזכיר שמעני' בשם רוח חנוכה, "הודהה"!
 על האחותה". כלומר, שככל הודהה שמען מבנין העת הנורא, ויש גם הודהה על האותם: ב' "הודהה" מלשון "מודה נקרא" כופר בברותו של הראי"ה, שזה החפה ממהורה. וזה גמ' הודהה מוקבלת מושך.
 שיפורי בברותו של הקב"ה ("גאנט-באנט", שורו אמות און), שכך הודהה בראים ברכותם של חברו - סופו הכל-מנומסת. חערל לו על כך ר' יהושעילה. השיב לו הלה בחוץפה, שאון הוא זוקק שלמדו'ו' דרכ' ארכ'!
 ייטפו לו מסור, ובחוודנות זו אף מנה את יהושע הכהן נכו של רב מופרסם.
 אמר לו ר' יהושעילה: אם אכן אתה מויוסח לכך, ודאי למדת בילדותך חומש ואולי גם פרק בתניא'. על איזוני'ו' בן דוד מסופר (מלכים א, א, ה): "וילא עזבו אבוי מיטקיין". התובדה שהוא בן של דוד, לא הפריעו לו ולא "העכיבה" אותו בעשייו הרווח והוא לא התחשב בכבծ אבוי. לעומת זאת, אצל יוסף אנו מוצאים, שאפיין לאחר שחחלהט לבבו, על פיו דעה את ח'ז'יל, לעבור עבירה, שאך הרהר ב"דמויות דזקונן של אבוי", מיד התחרט על כך ומשך ידו מעלבו עבריה.

לאורט נלץ / עורך: נפתלי יערי

"וָיֶשֶׁב יַעֲקֹב בָּאָרֶץ מִגּוֹרֵי אָבִיו" (לו, א)

רש"י (שם, פסוק ב): "בְּקִישׁ יַעֲקֹב לִישְׁבָּה בְּפָלָה, קָפֵץ עַלְיוֹן וַיָּרֹקוֹ שֶׁל יוֹסֵף". בין הנציבי מולוזין ובין רבי יישע בר מבריסק, שכחינו משך תקופה מסוימת יחד בראש ישיבת ולוזין, הייתה חלוקת נסבה והובילו מושבם בראשות הישיבה והוו לבני דרכ' הלימוד. כפי שקרה לא אחת במבנים כאלה, החלו גם בחורי הישיבה לשני מחנות והוו חש שהמחלוקות תחולתך ביטר שלאת ותפער בישיבה.

וזמנו איפוא לולוזין גודלי ירושלים אלה לידי פשרה. פתח רבי וילולו מולולא ואמר: "יודעים אתם רבוני, עמד אינן עתה בפרשנ'ת נישב".

תמהו הנוחחים, הר' המים מי' חשוונ' ועד לפרשת וישב עוד יש זמן רב. אמר לחם רבי וילולו, אספיר לכס במו מודוב: הר' אייד ריש מידי שבת בית הכנסת. בכל ודרשה אני מעמיד זה לעומת זה, את הצדיק ואת הרוש, וכומון שאני מצדיק את הצדיק ומושיע את הרוש. וכך אני מוגצא בכל רשות וירושה, בבראשית - קין ו Abel, וכן סדרם וכן בכל פשרה, עד שאיגי מגיע לפרשנ'ת וישב, כאשר עלי להעמיד את יוסף מול האבוי, כלום צדיקים, כלום נבונים ולצד מי אתיבץ? כך גם במקורה של פשרה, איל ההיינט צרכי לפשר בין הגניב' לפלין סתום אדם לא הייתה בעיה, בגין רבי יושה בר סטם אודם לא הייתה בעיה, אבל בגין שני צדיקים כאלה?

על פ"י "תולדות יהדות ליטא"

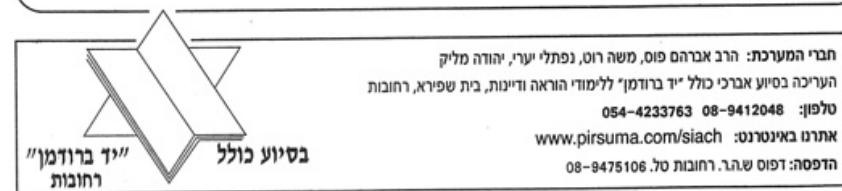
"וָיָבָא הַבִּתָּה לְעָשֹׂת מְלָאכֹת" (לט, יא)

רבי יהושעילה מקוטנא, נס ערכבת ומולו ישב ר' יהושעילה. השיב לו הלה בחוץפה, שאון הוא זוקק שלמדו'ו' דרכ' ארכ'! הלא-מנומסת. חערל לו על כך ר' יהושעילה. השיב לו הלה בחוץפה, שאון הוא זוקק של רב מופרסם.

יטפו לו מסור, ובחוודנות זו אף מנה את יהושע הכהן נכו של רב מופרסם.
 אמר לו ר' יהושעילה: אם אכן אתה מויוסח לכך, ודאי למדת בילדותך חומש ואולי גם פרק בתניא'. על איזוני'ו' בן דוד מסופר (מלכים א, א, ה): "וילא עזבו אבוי מיטקיין". התובדה שהוא בן של דוד, לא הפריעו לו ולא "העכיבה" אותו בעשייו הרווח והוא לא התחשב בכבծ אבוי. לעומת זאת, אצל יוסף אנו מוצאים, שאפיין לאחר שחחלהט לבבו, על פיו דעה את ח'ז'יל, לעבור עבירה, שאך הרהר ב"דמויות דזקונן של אבוי", מיד התחרט על כך ומשך ידו מעלבו עבריה.

על פ"י "מאוצרנו היישן"

ראש חודש תבת יהיה ביום שישי הבעל"ט
המולד יהיהليل חמישי, שעה 4 לפנות בוקר 52, דקוט ו-7 חלקים

הרבע הלל כהן

גלוון זה מוקדש ע"י ר' משה פרידמן נ"י - מנהל דפוס ש.ה.ר.
 לע"ג אמו, רורת רבקה פרידמן ע"ה בת ר' אברהם ז"ל, נלב"ע כ"ד בכסלו תשנ"ה
 כמו כן מוקדש גלוון זה ע"י משפחת גולדון שתחים
 לע"ג ר' ירhomיאל ישראל ב"ר יצחק שמחה גולדון ז"ל, נלב"ע כ"ט בכסלו תשע"א
 נתקבעה אף תרומה מאת ר' יוסף ז"ב דודנו נ"י
 לע"ג אביו, ר' מנחם מנדל ב"ר צבי ז"ל, נלב"ע כ"ט בכסלו תשל"ה
 נתקבעה

תבי המועצת: הרוב אבraham פום, משה רוזן, נפתלי יערי, יהוה מלך
 העריכה בסיע אברם סול' ז"ד ברודמן" לילדי' ווראה ווינט, בית שפירא, רחובות

טלפון: 08-9412048 08-4233763

אתרנו באינטרנט: www.pirsuma.com/siach

דפסת: דוד שרגה. רחובות טל 08-9475106

שיח באור החיים

וּסְךָ וְחִלּוּמָוֹתֵינוּ

הרבעון שישי

“חנוך לנער”

ביקש יעקב לישב בשלוחה

גפטלי יערן

ענינים גיאוגרפיים בפרשה

למה הולו בני עקיב לרגעם בסכום, הנמצאת 100- קמ' פנויים לתהרורה? כי באזרע ברון התהה והישיבות שפופה ורור הושטחים נמצאל להקלוטן. היו שם רוחה עדרים, כי האזרע פורה, הרוחה פס, אבל אין הרוח שתויה מורה. יש לדעת, שלילית פרשנות מתרחשת בקיין, שתויה מורה.
 ובארהא: יה' הולו בר' און בו מס' (ל', כ'). והוא עז היהו את ההבדלים במוקרותיהם, בין קץ להור. ובקיין, אין הדרה בזון, כי שודתם בישם, ושואירת שודת הפלקלאות אלו. لكن, משפטות שח' גרות בארכ', אלצויות לנודו. ולמה לאווע ער' שיכ' יס' לוייטה התהישבות דיליה אונדו, ואונדיע יש טר' שטח הפקר שאיננו מנוצלים להקלוטן, היכילום לשש למראה ולשם דוד בקיין, לנטמא חודשטי.

ויזו הוהוכי מפרשתנותו, שעשיקין באוזו דל-אוכלוסין:
 א. היה האחים מערימין לעקב, באמוטם, שיטרף מטרף בירור שיכלו להעלוות בעדums, והשבדה היא, שעקב מאחין להם כל פתקון. חס ימיין, שבמקומם שאנ' רוחה אוכלוסין, יש שכיו' רד להימצאן חיות. ב. וווע' פונש דבדרכו אונשיין, יה' הדעת קובצת מזולה של זוויס המגעה לאזרום זרצות רוסט, והותשי הנקומס צבאנס' ("באנס") פונש אורהום שוויארטן גאל וויטס לחתהער עליהם. בל' השם, שווארטן צירויים גאל וויטס לחתהער עליהם. בל' השם, שווארטן שווים כה דורך, וויאי בא לאעס פידוי פס, קלונטן מהש. גם לאחחים היה ודאי רצין לנוון את חרבוגט, וגם הם

פינה
הזהלה

חם משגה" (ג)

בפער הקודמות עסקנו בשאלת, מה נהש לחום לעין
לחם משקה." הפעם, נעסק בזורך שלחם היה שלא.
הו"א (ועוד, א) כתוב, שצריך שתי החולות תהיינה
שלמות.
ה"שניא ברורה" (שם, סק"ב) כתוב, שאם החולה שפה
קצת עודין לא תתקס ממנה, שיוגרים ישעיצין בו לערין
לחם משקה." ובוירא "ישוע תשובה" (שם, סק"א), שאף
שעמדו לחתוך במקומם השורף – אין אמורים בו כ"ל
העמדן להגונן גנטול דמי." ועוד ר' יוסי, שיש שאכלים אף
תzt המוקם השורף, על כן ר' רוחב שעמד להחלה.
ה"שניא ברורה" (שם, סק"ב) כתוב, שאף שלתתולה
צריך שלם, מכל מקום אם אין לו שלם – אין זו מעכב. ב"משיב
דבר" (סימן ז) וב"יעזר השלחן" (טעיף ג) כתוב, שאם אין
לו שלמות לאלה כל מטרות – קח לו כל פיס שיים והז
בדין, נחים שפרוסה במתנתו שלחם היררכיה
לחלומים. אבל אין הדבר נדר כדי לשערתו של חומר
היררכיה.

הרב אריה ויזל